

עת"א 8150/12 - י ב מ נגד משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר- מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בנצח בתבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 8150-12-14 ב מ (אסיר) נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני	כב' השופטBNימין ארבל, סגן נשיא
	כב' השופט שאהר אטרש
	כב' השופט יונתן אברהם
עותרים	יב מ (אסיר)
נגד	
משיבים	1. משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר 2. מדינת ישראל

פסק דין

עתירה נגד החלטת נציב שירות בתי הסוהר, לפיה נדחתה בקשה בקשרו של העונש להשתחרר, שחרור על תנאי ממאסרו בהתאם להוראת סעיף 2 לחוק שחרור על תנאי ממאסר התשס"א - 2001.

השופטBNימין ארבל - סגן נשיא:

1. העוטר מרצה עונש ממאסר שנגזר עליו למשך 6 חודשים לאחר שהורשע בביצוע עבירות של أيامים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ג - 1977; תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג - עבירה לפי סעיפים 380+382 לחוק העונשין הנ"ל. במקביל הוא זוכה מעבירה של החזקת סכין למטרה בלתי כשרה - לפי סעיף 186 א' לחוק העונשין הנ"ל. בית המשפט גזר עליו עונש ממאסר אשר ירוצחה בעבודות שירות, אולם בסופו של יומם, הומר העונש ממאסר בפועל, לאחר שלא התיעצב לריצוי העונש על דרך של עובדות שירות מנימוקים אשר לא כאן המקום להתייחס אליהם.
2. משמעלאו שני שלישים לריצוי העונש, הובא עניינו של העוטר בפני נציב שירות בתי הסוהר, ובגונדר פרנקו, למען זה ידון בבקשתו לשחרורו המוקדם על תנאי בהתאם להוראת סעיף 2 לחוק שחרור על תנאי ממאסר התשס"א - 2001. נציב שב"ס דחה את הבקשה. ההחלטה ניתנה על גבי טופס מובנה, כאשר הנציב סימן את החלטתו שלא לאשר שחרור על תנאי ממאסר, מחמת "האסיר מהווה סכנה לשלוום הציבור", כאשר הוא סימן סימן X לצד המשפט "חוות דעת שלילית מועדת אלמ"ב, ג.ע., מסוכנות, מב"ז". הנימוקים הנוספים היו **"ועדת המ██וכנות אינה ממליצה"**.
3. על החלטתו זו של הנציב הוגשה עתירה זו שלפנינו. מן העטירה עולה כי מועד סיום ריצוי שני שלישים של העונש החל כבר ביום 14.11.14, כאשר מועד שחרורו המנהלי המלא של העוטר יכול ביום 18.1.15 לצאת שב"ס את כל השיקולים הרלוונטיים הנוגעים לעוטר, כגון התנהגותו הטובה, את הנסיבות העולמים מגזר הדין ואת תסקירות שירות המבחן שהוגש בעניינו, המתיחשים לעובדה כי הינו אדם יציב לכל אורך חייו, נורמטיבי, תורם לקהילה, מטפל באימו המבוגרת, שירות שירות מלא ללחום בצדנים ומוחסר עבר פלילי. מנגד, רק לאחר שהעוטר פנה לשכת נציב שב"ס, נתקבל מכתב מרראש לשכתו, ממנו ניתן

לلمוד כי הנציב שקל נתונים שגויים, לפיהם העותר מרצה עונש מאסר לאחר שהורשע ב"חבלה גופנית חמורה, סכינים ופגונות".

הסתבר, כי לעיון הנציב הוגשה חוות דעת של ועדת מסוכנות פנימית של הכלא, אשר ממנה עלתה כי העותר הורשע בעבירות של **"חבלה גופנית חמורה, איוםים, סכינים ופגונות"**.

עוד טוען העותר, כי הועדה התעלמה מקיים של תסקير שירות המבחן, אשר ניתן לאחר פגישה הן עם העותר והן עם המטלוננת, אף נסמרק על מידע שנתקבל מהיחידה למניעה וטיפול באלימות במשפחה בקהילה. תסקיר זה קבע כי **"קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות העבירה"**. לטענת הסניגור, עו"ד כהן, הערכת מסוכנות זו הינה הערכת המסוכנות היחידה המציה נגד עיניה של ועדת המסוכנות ושל הנציב, אשר היו צריכים להתחשב בה לצורך הערכת מסוכנותו של העותר לעניין שחררו המוקדם.

על שום אלה, טוען הסניגור כי החלטתו של הנציב חריגה באופן קיצוני ממתחם הסבירות עת דחה את בקשהו של העותר לשחרור מוקדם.

4. ב"כ המדינה מסכימה כי אכן נפלה טעות ברישום העבירות המיוחסות לעותר, במובא חוות דעת ועדת המסוכנות. אולם, לשיטתה, המذובר בטיעות טכנית, באשר נגד עיני הועדה עמדו כתוב האישום וגזר דין של העותר. על כן, מדובר רק בפגם טכני, כאשר ועדת המסוכנות נתנה את חוות דעתה בהסתמך על כלל הנתונים שעמדו בפניה, כולל העובדה שהוא אכן מודה, או מזעער בחילוקו באירוע, מדגיש את חלקו החיוביים ועוסק בצריכיו מוביל להבע אemptיה ללקוח. הוא אינו מביע נזקקות טיפולית בתחום האלימות ועל כן לא שולב בקבוצה טיפולית. המשיבה אף נסמכת על מכתבה של מ"מ ר"ת טיפול ושיקום בכלא חרמן. מכתב זה ניתן להבין כי על אף הטיעות ברישום העבירות שייחסו לעותר, חוות הדעת נערכה על סמך הניטבות המתואמת בכתב האישום ובגזר הדין יותר נתונים של העותר. גם מכתבו של ראש לשכת הנציב, מיום 10.12.14, מלמד על כך כי מכתב קודם שנשלח מטעמו לסניגור, נפלה בו טיעות דומה, אותה הוא מגדר לטכנית. זאת יש לדעת, כי ביום 30.11.14, כתוב ראש לשכת הנציב, סג"ד אלעד קלין, לסניגור, כי העותר אסור בגין **"חבלה גופנית חמורה, איוםים, סכינים ופגונות..."**. על כן, לשיטת ב"כ המשיבה, יש לקבל את האמור במכתבו השני של סג"ד קלין ולקבוע כי נפלה טעות משרדית גרידא.

5. ההחלטה של נציב שירות בתי הסוהר אינה עומדת לטעמו בכל אמת מידת סבירות לפי כללי המשפט המנהלי. אין לנו יכולים לקבל את ההסביר הבלתי ברור, לפיו **"נפלה טעות משרדית"** בהחלטה. יחליט נא כותב המכתב - סג"ד קלין - הכותב בשם הנציב - האם הדברים האמורים במכתבו מיום 30.11.14 משקפים את עמדת הנציב, כפי שudemda עת החלטת לדוחות את בקשתו של העותר, או שמא מכתב זה, נכתב מן השפה לחוץ, כאשר הנתונים הנכונים שעמדו לנגד נציג בתי הסוהר, הינם הנתונים המופיעים במכתבו מיום 20.12.14 - כפי שנכתבו לב"כ המשיבה.

לו היה מכתבו של סג"ד קלין עומד בפני עצמו, ללא חוות דעת ועדת המסוכנות, ניתן היה כי הינו מקבלים את הגרסה כאילו **"נפלה טעות משרדית"**. ברם, רואים אנו כי מקורה של הטיעות בחוות דעת ועדת המסוכנות, אשר התייחסה לעבירות שונות מלאו שבהן הורשע העותר. ונזכר, הנציב נימק את החלטתו בלקונות בכר ש**"וועדת המסוכנות אינה מלאיצה"**.

אין מדובר בראשית עבירות סטמית שהופיעה בחוות הדעת, אלא בסיס הנתונים הבסיסי, עליו נסמכת חוות הדעת. אין לקרוא את חוות הדעת חלקים חלקיים, אלא כולה תקרא כמקשה אחת. גם אם נניח כי ועדת המסוכנות בchnerה כראוי את המסמכים שהונחו לפני עיניה, דבר שאנו מסופקים בו לנוכח תוכנה של חוות הדעת, הרי ברי כי כל הקורא את חוות הדעת ללא המסמכים הנוספים, יוכל ללמוד כי אין תוכנה של חוות הדעת כבירה. המעטפת בה נטפה חוות הדעת מיחסת לעותר הרשעה בעבירות חמורות כמה מונחים מהعبירות בהן הורשע. בעוד שההעוטר הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה שעונש המאסר המרבי העומד בצדקה במקרה של תקיפה בת זוגינו 6 שנות מאסר, הרי ועדת האלימות התייחסה לעבירה של חבלה חמורה, אשר העונש הנציב לצידה ביחס לתקיפה בת זוג, הינו 10 שנות מאסר. עבירות אלימות מעין אלה תומנות בחובן מסוכנות מובנית. כן זוכה העותר מעבירה של החזקת סכין ב涅יגוד לאמור בחוות הדעת. הטעאה הינה כי עת שנציג שירות בתי הסוהר דין בבקשתו של העותר, הוצבו נגד עיני נתונים המעידים על מסוכנות

יתריה.

6. יתר על כן, מסתבר כי ועדת המסוכנות לא התייחסה כלל לנתחנו האישיים של העותר, אשר הובאו בתסaurus שירות המבחן. בפני הועדה עצמה לא עמדו כל נתונים סוציאליים אודוט ייחסי העותר והמתלוננת ואין לדעת האם תסaurus המבחן עמד נגד עיניה הגם שאוזכר בפסק הדין שניית בערעורו של העותר על גזר דיןנו. כעולה מחוות הדעת לא התקבלה חוות דעת עו"ס מהקהליה.

כפי שראינו, לא סביר היה בית המשפט, אשר ישב בדיינו של העותר, כי העותר מסוכן עד כדי כך שיש להרחקו מן הציבור על דרך של גזירות עונש מאסר מאחריו סורג ובריח. גזר הדין התייחס לנתחנים האופפים את יחסיו העותר והמתלוננת, ומינה את הנسبות המלמודות על קר כי העותר אינו מסוכן וכי יש לאפשר לו לרצות עונש מאסר בפועל שלא בבית האסורים. לעומת זאת של הערכאה הדינונית, הייתה שותפה אף ערכאת הערעור. לו אכן הייתה ועדת המסוכנות של שב"ס מתיחסת לגזר הדין ולפסק הדין בערעור, היה עליה אף להתייחס לנתחנים האישיים עליהם עמדו שתי ערכאות אלה. **משום מה, נפקדו חוות דעתה של ועדת המסוכנות כל הנתחנים החשובים העומדים לזכות העותר - נתחנים אשר מצאו ביטוי מפורש הן בתסaurus המבחן והן בפסק דין.**

ועדת המסוכנות לא בינה כלל את מסוכנותו של העותר כלפי המתלוננת, באשר לא באה בכל קשר עם המתלוננת ולא קיבלה כל נתונים עם גורמי הטיפול בקהליה. זאת, בניגוד לשירות המבחן, אשר ערך את כל הבדיקות הנדרשות, ראיין את העותר עצמו ואת המתלוננת, והגיע למסקנה כי קיימת בו רמת סיכון נמוכה להישנות העבירה. (ראה נספח ז' לעתירה).

לטעמי, חוות דעת זו שהוגשה לעיינו של נציג שירות בתי הסוהר, הינה חוות דעת שגויות, המתעלמת מנתונים חיוביים, ותוצאתה קשה ביותר לעותר באופן בלתי סביר.

7. על שם כל אלה, סבורים אנו כי החלטתו של נציג שב"ס נשענת על אדנים שאיןם נכוןים. לא מצאנו כי **נציג שב"ס אכן הפעיל שיקול דעת עצמאי ראוי**. לא יתכן כי שתי שגיאות טכניות הופיעו, זו אחר זו, בדרך לקבלת החלטתו באשר למצביע. ההחלטה של הנציג אינה מנומקת כראוי והנימוקים הקיצרים המופיעים בה, אינם נשענים על נתונים של העותר.

8. נראה בעלייל, כי נגד עיני הנציג הונחה אך ורק חוות דעתה של ועדת המסוכנות. כאמור חוות דעת זו, אינה עולה בקנה אחד עם נתונים של העותר. נתונים שונים הינם וימצאו בהם גם יסודות חיוביים. המذبور באדם אשר ניהל אורח חיים נורטטיבי. לא הורשע בעבר בכל עבירה. העברות בהן הוא הורשע, איןן העברות שהופיעו בחוות הדעת. בית המשפט אשר גזר את דין של העותר לא סבור היה כי יש להרחקו מן הציבור על דרך של קליאטו בפועל. הערכת המסוכנות היחידה אשר נעשתה בסתemark על בינה ובדיקה של הנתונים הנכונים, מלמדת כי קיימים סיכון נמור לחזרה על העבירה - נתונים אלה אמורים היו להביא למסקנה כי העותר אינו מסוכן.

9. שקלנו, האם יש להסביר העניין לשיקול דעת מחודש של הנציג. אולם, נוכח העובדה כי חלפה כבר מחלוקת מתוקפת השלישי, ולנוכח אי סבירותה הבורורה של ההחלטה, יש להורות כבר עתה על שחרורו של העותר. לפיכך, קובעים אנו כי ההחלטה של הנציג אינה סבירה. בהתאם, אנו מורים על ביטולה וקובעים כי העותר ישוחרר לאלטר בהתאם להוראות סעיף 2 לחוק שחרור על תנאי מאסר.

ניתן היום, כ"ט כסלו תשע"ה, 21 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

י' אברהם, שופט

שי אטרש, שופט

ב' ארבל, שופט
סגן נשיא - אב"ד